

Capital, exèrcit i Església

Dv, 25/10/2013 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Diferents mitjans de comunicació, amb motiu de les beatificacions celebrades a Tarragona, m'han formulat la pregunta sobre si l'Església havia de demanar perdó pel seu paper a la guerra civil i la seva vinculació amb el franquisme. En línia amb Joan Pau II, crec que sí. Cal fer-ho en profunditat, sincerament, per convicció pròpia, a fons, encara que altres no ho facin, i d'una vegada per sempre. Es tracta d'un mitjà per a un objectiu: la reconciliació. Les beatificacions recents han evidenciat una altra vegada que les ferides continuen obertes.

Les pressions han vingut de tot arreu. Amb insistència. En uns casos, amb transparència i bona intenció. En altres, amb agressivitat. De vegades, amb el desvergonyiment de qui té les mans tacades i vol netejar les alienes. De vegades, impulsats per un anticlericalisme tronat. Les víctimes beatificades, en un clima eclesial de perdó i reconciliació, no queden invalidades pel fet que després es produïssin altres víctimes per altres motius i per altres botxins. El criteri indefectible: no s'equivoca mai qui opta a favor de les víctimes, sempre que reconegui totes les víctimes sense excepció. M'he plantejat dues qüestions: per què l'Església pateix més pressions que cap altra institució? i per què no es reclama a qui té més responsabilitat per solucionar el problema?

Jordi Albertí, al seu llibre *El silencio de las campanas*, afirma: «Hi havia un objectiu clar: destruir la religió, el més doctrinal dels tres poders que calia desmantellar —capital, exèrcit i Església— i que era, alhora, el que des d'un punt de vista material resultava més vulnerable i que, a més permetia una presència en tot el territori, ja que no hi havia poble ni veïnat sense església, ermita, santuari o monestir» (pàg. 374). L'objectiu era, segons aquest autor, «obtenir el poder social necessari per implantar la tan predicada revolució comunista llibertària, el comunisme àcrata». La història es repeteix. L'Església continua sent vulnerable. Em sorprèn que no es demani el mateix i amb la mateixa insistència al capital i a l'exèrcit, tan ben tractats per l'esquerra i per la dreta. N'hi ha prou de veure el rescat dels bancs, l'increment dels rics i el capítol dels pressupostos. Em sorprèn que els poders públics facin tan poc en aquest camp. Si són incapaços de tornar els papers de Salamanca, com es poden obtenir d'ells decisions que afectin les víctimes? Tots els partits polítics han demanat perdó per la violència extrema en aquesta època? Tots ells s'han distanciat de la dictadura?

Un cop l'Església demani perdó, cosa que ha fet tímidament alguna vegada, el problema de les víctimes continua vigent. Els poders públics fan alguna cosa en aquest sentit sense caure en el sectarisme? Una ferida que no cicatritza roman oberta i fa mal. Som en aquest punt. Mentre hi hagi vencedors i vençuts no hi haurà reconciliació, que és la medecina que necessitem.